

PHẦN 20

Trong ba ngày Lộ San không hề nói chuyện với Cốc Minh, ba đêm nàng không cho Cốc Minh ngủ chung giường. Cốc Minh phải ngủ ngoài ghế sofa dài. Chàng cũng không đem chuyện khó chịu đó mà nói cho mẹ nghe. Bà Lâm và bà vú cũng giấu kín, không cho lão Lâm hay.

Ba ngày qua, nàng không gần Tạ Cách Luân, khiến cho nàng nhớ nhung như dao cắt ruột. Tuy không dám tìm đến Luân sớm, nhưng nàng cố tìm cách điện thoại cho chàng mấy lần để báo cáo chuyện đã xảy ra, hầu nghe lời Tạ Cách Luân chỉ thị.

Qua ngày thứ tư, Cốc Minh nén cơn khó chịu, chàng nhỏ giọng:

- Lộ San, em đừng bực tức làm gì nữa, tuy anh không làm điều gì sai quấy, nhưng anh vẫn yêu em, anh không hề chịu mãi những tội trạng oan uổng như thế này.

Khi Lộ San đã quyết ý hắt hủi chồng thì nàng đâu chịu nghe những lời chàng tha thiết:

- Em đã hiểu rõ lòng anh, em không thể chịu đựng những sự ngược đãi nổi nữa.

- Lộ San! Nếu như anh có nửa điểm ngược đãi em, thì anh còn sống làm gì trên đời này.

- Thôi đủ rồi, ai muốn cho anh chết?

- Hay là em muốn anh phải quì mãi tại đây?

- Quì? Tôi đâu có chết mà anh quì? Nếu có chết rồi thì cũng không ai thêm đến phần mộ.

- Em muốn anh phải làm thế nào đây? Lộ San! Anh đã nhận tất cả lỗi lầm, em cũng không tha thứ anh sao?

- Đúng vậy, tốt hơn anh tha thứ cho tôi về nhà cha mẹ ít hôm.

- Điều này...

- Không đồng ý cũng phải đồng ý.

- Theo ý má rất mong muốn...

- Có lẽ anh muốn cho tôi phải buồn mà chết? Tôi báo cho anh hay, tinh thần của tôi hiện giờ muốn sống chia rẽ rồi.

- Cái gì gọi là chia rẽ?

Bà Lâm hết sức lo cho tương lai của con, nên bà trở lại phòng của con dâu, Cốc Minh thấy có cửu tinh đến, liền nói nhanh:

- Má vừa đến đúng lúc. Tinh thần của Lộ San rất sàu khô...

- Thưa má, tinh thần của con như muốn chia rẽ rồi.

- Do đó, vợ con muốn về nhà ít hôm.

Bà Lâm đứng trân giây lát rồi dùng lời khéo léo:

- Lộ San! Tinh thần của con không yên, má muốn Cốc Minh nó bồi bạn cùng con đi chơi Dương Minh San ít hôm, hoặc con muốn đi du ngoạn nơi nào tùy ý con?

Đã là muốn tách rời Cốc Minh, mà bà Lâm lại đề nghị cho chàng theo thì làm sao nàng chịu, nàng từ chối:

- Thưa má, con không muốn đi đâu hết, không vui thú gì mà đi.

Bà Lâm không biết làm sao hơn, bà dùng lời ôn hòa:

- Cũng được. Con về nhà anh chị chơi ít hôm, rồi má sẽ sai Cốc Minh đến rước. Cốc Minh, ăn cơm trưa xong, con nên đưa vợ về bên.

Cốc Minh tỏ vẻ không bằng lòng:

- Má...

Bà Lâm không muốn cho con phản đối:

- Cốc Minh! Hãy nghe má nói đây, chờ cho tinh thần vợ con hồi phục nó sẽ trở về, chừng đó con hãy đến bạn học nào thích khiêu vũ, mời họ về đây để vợ con khiêu vũ giải trí.

- Con rất đồng ý với má, miễn sao vợ con vui lòng.

Nắm được chỗ yếu của gia đình bên chồng, Lộ San làm nũng tới, sau buổi cơm trưa, Lão Vương đưa Lộ San về nhà cha mẹ. Trước hết, nàng muốn gây ồn ào lên cho cha mẹ tin thật, khi vào đến nhà, nàng liền chạy một mạch đến ôm chầm lấy mẹ mà khóc:

- Má! Hu... hu... hu...

Từ trước chưa một lần gia đình xảy ra việc kêu khóc, khiến cho vợ chồng lão Châu và Lộ Ni điều thất kinh.

Nàng thấy thế muốn làm to chuyện hơn:

- Má! Con không muốn về đây làm gì, vì họ không muốn cho con về.

Bà Châu thấy con quá thương tâm, bà cũng rơi lệ:

- Con gái, hãy nói rõ cho má nghe đi! Chuyện gì đã xảy ra?

Lão Châu phì phà điếu thuốc nhả khói mù mịt hỏi:

- Cha, bộ rầy lộn với Cốc Minh rồi hả?

Lộ San kêu âm lên:

- Thật bọn họ toàn là người xấu!

Bà Châu lộ vẻ kinh ngạc:

- Họ là người xấu?

- Con không muốn có chồng hư như thế này. Ba! Má! Con không muốn, không muốn...

Lão Châu hỏi nhanh:

- Chuyện gì nói rõ cho ba má nghe. Họ hư, họ xấu như thế nào?

- Cốc Minh đã có tình nhân bên ngoài...

- Ý!

Vợ chồng lão Châu đồng thanh kêu lên. Lộ Ni cũng không khỏi giật mình, trong khi Lộ San vẫn khóc bù lu bù loa.

Bà Châu nói với Lộ Ni:

- Con hãy gọi Cốc Minh đến đây.

Lộ San vừa ôm bà Châu lắc lia:

- Má! Con không muốn thấy mặt hấn nữa.

Lộ Ni thấy thế trả lời xuôi theo:

- Má à, Cốc Minh giờ này đâu có ở nhà.

Lão Châu về điềm tĩnh:

- Chiều sẽ gọi Cốc Minh cũng được,

Bà Châu về mặt lạnh lùng, bà dìu Lộ San đến ngồi lên ghế sofa, bà hỏi thăm mọi việc:

- Lộ San, đừng khóc nữa, con làm sao biết được chồng con nó tư tình với người khác?

Hà Ba Châu cũng tiếp lời vợ:

- Phải rồi, con nên nói rõ đầu đuôi, họa chăng vợ chồng con đã hiểu lầm nhau?

Lộ San vừa kêu khóc vừa tức tưởi:

- Con phát hiện ra trên áo lót của chồng con có dấu môi son in lên trên đó rất nhiều, bèn làm ồn lên. Mẹ chồng con nghe tiếng cãi vã, bà lên lầu tra gạn hấn, hấn mới thú thật và hứa Từ nay sẽ ăn năn chừa lỗi.

Lão Châu lộ vẻ kinh ngạc:

- Thật vậy không hay con đặt điều?

- Thật đúng vậy, nếu ba không tin thì đến hỏi thăm mẹ chồng con thì chắc hơn, nếu con nói dối, con xin chịu tử hình.

Bà Châu lập tức ngăn lại:

- Má không muốn con nói thế đó.

- Má à, con không muốn về bên ấy nữa.

- Ở lại đây vài hôm sẽ hay, chiều nay má còn hỏi Cốc Minh.

Lão Châu đề nghị:

- Để cho Lộ San nó đi nghỉ đi!

Cả nhà cùng đồng ý, bà Châu vỗ về Lộ San, Lộ Ni đưa em vào phòng. vở kịch tạm kéo màn tại đây.

Chiều hôm đó, vợ chồng lão Châu gọi, nên Cốc Minh lái xe đến nhà bên vợ, Lộ San cự tuyệt không gặp. Chàng bị cha mẹ vợ cắt vắn đủ điều, chàng cũng khai rõ như khai với bà Lâm, nhưng vợ chồng lão Châu không tin.

Cốc Minh buồn bã trở về. Qua ngày sau, khi tan học, chàng lái xe đến nhà bên vợ nữa. Chàng tỏ lòng khẩn thiết, xin cha mẹ vợ lượng thứ, nhưng cũng không gặp mặt Lộ San.

Chàng cũng buồn rầu lái xe trở về.

Đến ngày thứ tư và thứ năm, khi nghe tiếng Cốc Minh thì Lộ San lập tức gài cửa phòng lại. Lâu ngày, vợ chồng lão Lâm không thấy nàng dâu về, ông bà tính đến nhà sui mà giả lả, vợ chồng lão Châu thấy anh chị sui đến cũng tiếp đãi tử tế, nhưng Lộ San nhứt định không ra mặt.

Do đó, vợ chồng lão Lâm cũng buồn bực mà trở về.

Thực ra, vợ chồng lão Châu cũng đồng ý bảo Lộ San trở về nhà chồng, nhưng Lộ San vẫn cương quyết không chịu.

Trong những ngày dằng co như thế, Lộ San viết cho Tạ Cách Luân hai phong thư nội dung báo cho Tạ Cách Luân biết diễn tiến của "cuộc chiến".

Và trong những cuộc tiếp xúc trong điện thoại, hai người đều tỏ nỗi nhớ nhung nhau.

Đến đêm thứ bảy, Cốc Minh sẽ lén đến bên song cửa dưới ánh trăng soi, chàng gọi cửa sổ mà van cầu:

- Lộ San em! Em hãy vì con mà trở về cùng anh, Từ nay anh cam kết, em nói một trăm chuyện anh đều nghe lời em hết cả trăm. Cũng vì anh yêu em nên tuyệt đối không gây điều gì cho em phiền phức. Em hãy mở cửa sổ mà xem thử, anh đang quỳ dưới đất mà chờ em tha thứ.

Quả nhiên cửa sổ mở ra, Lộ San nhìn thấy Cốc Minh quì dưới đất mà van cầu, nằng chằng những không thương xót, trái lại còn nhổ nước bọt trên thân chàng!

Rồi, cánh cửa đóng sầm lại. Cốc Minh ngoài song cửa hai hàng lệ tuôn dầm. Chàng gắng gượng đứng dậy, sẽ lên rút lui bước từng bước tuyệt vọng.

Ngoài kia trên trời xa một mảnh lưu tinh rơi xuống, như cùng xẻ chia với đôi dòng lệ của Cốc Minh.

Cốc Minh rời khỏi đó chẳng bao lâu, thì bà Châu tìm đến con gái mà nói chuyện:

- Lộ San, má thấy con nên nhường nhịn để cho chồng con rước về là tốt nhất, chồng con đã giải thích với ba má rất rõ ràng, đồng thời cũng quì xuống mà cầu xin, từ nay không làm trái ý con nữa, tại sao con vẫn khăng khăng một lòng?

- Má à, má đừng nghe giọng kèm tiếng quyên của hấn mà má lắm.

- Không thể theo như ý con nói được.

- Con hoàn toàn mất tin tưởng.

- Con vẫn cương quyết như vậy, rồi ba má biết tính sao đây?

- Con nhứt định ly hôn.

- Ly hôn?

- Má tán thành con ly hôn, tức là má thương con gái của má. Nếu ba má ép bức con phải theo con người hư đốn đó nữa, là cha mẹ xúi con phải chết. Má à, má không thương con gái má sao? Má tự nguyện xô con vào vực thăm đở sống đở chết sao má?

- Con hãy bớt nóng nảy một chút đi, sự tình không phải dễ dàng theo ý con tưởng.

- Có lẽ vì mà khó khăn? Con sẽ đề ra nhiều lý do, nhứt là lý do chồng ngoại tình không kể đến vợ con.

- Vài hôm nữa để đề cập đến chuyện này.

- Con đã viết thư cho Cốc Minh biết rồi.

- Tại sao không cho má với ba hay trước?

- Cho hay cũng không thể kịp!
- Nhà chồng con không vui lòng.
- Không đồng ý thì đến pháp đình sẽ hay.
- Đừng nói xàm, làm như thế, hai gia đình còn mặt mũi nào mà nhìn nhau.
- Con không cần, bằng không thì để con nhảy xuống biển cho cá mập cá xà nuốt phức cho rồi.
- Ý chà!

- **K**hông ngờ sự tình lại rắc rối đến thế này.

Lão Lâm ngồi tại nhà than thở với vợ, bà Lâm nói:

- Chuyện này có thể đủ để trách Lộ San? Một người đàn bà đầu sao cũng dung chế, đúng ra nó không hề dung chế một mảy may nào. Đêm nay tôi sẽ đến gặp Lộ San.

- Theo tôi để cho Lộ San nó ở bên hà cha mẹ nó ít lâu rồi sẽ nói chuyện. Có lẽ lâu ngày nó sẽ nhớ đến hai con mà trở về, bà nghĩ lại thử xem?

Bà Lâm lộ vẻ buồn rầu:

- E rằng nó không hề nghĩ đến con cái của nó chớ.

Cốc Minh tay cầm lá thư của vợ, đứng cạnh bên cha mẹ, giọng chàng nghiêm chỉnh nói:

- Bất cứ việc gì xảy ra, xin ba má tin nơi con không phải là phường xằng bậy, con không thể biết dấu môi son in trên áo lót của con do đâu mà có. Thật con không biết.

Lần thứ nhất lão Lâm hỏi con:

- Theo ý con thì sao?

Cốc Minh không cầm được nước mắt:

- Theo con nghĩ... Nên đáp ứng việc ly hôn của vợ con!

Bà Lâm nhìn Cốc Minh chằm chằm với vẻ thất sắc, lão Lâm hỏi gạn:

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Cốc Minh giọng nghẹn ngào:

- Con hoàn toàn yêu vợ, nhưng chuyện này con phải đành chịu đau lòng mà quyết định.

Bà Lâm tỏ vẻ hy vọng:

- Để má cố gắng thử xem, má không tin Lộ San phụ rẫy luôn cả ba lần má.

- Ba má làm cách nào thì làm, con không có ý kiến gì, nếu má tìm phương nào cho vợ con nó hồi tâm thì con vô cùng biết ơn.

- Cốc Minh, con hãy đưa thư của vợ con cho má, chẳng cần Lộ San nó chịu tiếp xúc với má hay không, nhưng má đi lần này, nhứt định sẽ có quyết định với gia đình bên vợ con.

Lão Lâm cùng phụ họa theo:

- Vậy thì tôi đưa bà đi.

- Để một mình tôi đi cũng được, xem Lộ San nó đối xử với tôi ra sao?

- Cũng được, tôi rất hy vọng bà cứu vãn tình trạng này đừng đổ vỡ thì càng hay.

- Con xin đi thăm Tiểu Lộ và Nhị Lộ và còn phải nghỉ ngơi đôi chút để lấy lại sức.

- Ồ, con nên nghe lời má, đừng buồn rầu làm gì.

Bà Lâm sợ con rầu buồn mà mất sức. Lão Lâm cũng

mất nguồn vui. Sự biến đổi của đôi vợ chồng Cốc Minh khiến cho cả gia đình đều lo lắng. luôn đến bà vú và lão Vương lại buồn thảm hơn hết.

Chiều hôm sau đó bà Lâm đến nhà sui, nhưng hy vọng của bà đã tiêu tan vì bà nói những gì Lộ San cũng một mực không đem xỉa đến bà. Do đó, bà Lâm và ông bà xui bàn đến kết luận, nếu ba ngày sau mà tình hình không thay đổi thì chỉ còn đi đến ly hôn. Quyết định này do hai bên cùng đồng ý nhau, chớ không gây ra xích mích chi.

Lộ San đứng rình phía sau vách, nghe hai bên quyết định, nàng vui mừng muốn phát cười lên, nàng rón cổ gặng làm gì lên một chút thì nàng và Luân không bao lâu sẽ cùng sống chung nhau. Lộ San tự bào chữa lấy mình, nàng cho rằng, 14 tuổi đã yêu say đắm Tạ Cách Luân, trên tình cảm, nàng và chàng đã chẳng có mối tình đầu tha thiết lại là gì?

Khi nghe bà Lâm ra về, nàng lén viết một bức thư tối hậu thư, phái cô gái làm công đến trao cho Cốc Minh.

Hôm sau, vợ chồng lão Châu vắng nhà, Lộ Ni cũng đi học.

Cô tớ gái đi thì đi chợ, trong nhà chỉ có một Lộ San, thừa cơ hội hiếm có đó gọi điện thoại cho Tạ Cách Luân. Lúc ban đầu điện thoại kẹt số không gọi được, nàng phát điên lên muốn đập điện thoại. Sau đó, quay đến năm bảy lần mới gọi được.

- A lô! Tạ Cách Luân đây.

- Anh Luân.

- Lộ San đó hả? Nhớ em muốn chết đi được. Sao công việc đã đến đâu rồi?

- Chỉ còn liều một lần chót nữa thì học ly hôn ngay.

- Làm sao em biết được?

- Em đã nghe lén họ bàn tính với nhau.

- Thế là hay lắm.

- Anh Luân, anh đâu biết em đã lấy cái chết ra hăm dọa họ đó chứ?

- Vì thế, mà anh yêu em gân đứt hơi, em có biết không? Bây giờ chỉ còn chờ em thoát ra khỏi chiếc lồng mà bay liệng tự do, chừng đó anh sẽ tưởng thưởng em, anh đã chuẩn bị tất cả những gì cho em rồi đó.

- Em chỉ cần anh thương cho một quả tim chân thành thì cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

- Lộ San! Anh xét thấy không bao lâu nữa chúng ta sẽ cùng nhau say đắm tự do rồi.

- Anh Luân, em chỉ muốn gặp anh, em muốn gặp anh là điều cần thiết hơn cả.

- Hãy nhẫn nại một lần chót đi em, việc đã sắp thành công, đừng để một lần gặp mặt mà sẽ gây ra nhiều khó khăn khác. Lộ San, anh rất ngại bọn họ đang theo dõi hành động của em.

- Thế là anh đối với em rất lạnh nhạt.

- Chỉ vì yêu, anh mới khuyên em nhẫn nại đó chứ.

- Cách Luân, nếu giờ chót họ không chịu ly hôn thì phải làm sao?

- Em nghe theo biện pháp của anh, nên tố cáo Cốc Minh đã ngược đãi em, điều đó pháp luật phải chấp nhận.

- Nếu thế thì hai gia đình phải...

- Lộ San! Vì tình yêu của chúng ta, em còn ngại nỗi gì? Ngoài cách đó, anh còn giúp cho em một biện pháp khác nữa: Đến lúc đó, em nên đổi ý không chịu ly hôn, em nên...

- Phải làm sao?

- Em trở về nhà cha mẹ, hằng ngày khóc la kêu gào thảm thiết. Lắm khi chạy ngoài sân la hét như điên.

- Rồi sao nữa?

- Em hằng kêu la đòi tự sát, dĩ nhiên là giả bộ nhứt định cha mẹ và chị em phải chạy theo và lo lắng.

- Điều đó rất hay.

- Nhưng em nên ghi nhớ dầu giả bộ mà phải hành động như thật.

- Yên chí đi. Anh bảo chết em cũng nghe theo.

- Anh...

- Anh không đồng ý cùng chết với em.

- Không phải vậy đâu, chúng ta nên sống để hưởng thụ tình yêu của chúng ta chứ?

- A lô! Nếu cha mẹ và chị không theo đuổi em thì làm sao?

- Em đừng lo điều đó, không ai thấy người sắp chết mà chẳng cứu, huống gì là ruột thịt.

- Em chỉ nói, nếu vạn nhứt có xảy ra kìa.

- Được rồi, trước khi thực hiện em sẽ đến anh.
- Anh thông minh lắm.
- Điều tối cần nên tránh người ngoài dòm ngó, chúng ra phải trút tất cả tội lỗi lên đầu Cốc Minh.
- Trong những ngày đó anh sẽ làm gì?
- Ngoài vấn đề đi làm việc, anh chỉ thương nhớ em, và rất cần em bên cạnh.
- Anh Luân!
- Có khách đến văn phòng, hẹn gặp lại.

Nàng còn nói nhiều hơn nữa, nhưng phải đành chịu gián đoạn, đến ghế sofa ngồi xuống mà lòng nàng rất bồi hồi thất thểu. Lòng nàng đang rối loạn, bỗng thấy cô tớ gái đi chợ về ngang. Nàng khỏi cần lo gì đến cô tớ gái, vì tin tưởng cô tớ gái rất chu đáo.

Bỗng chuông điện thoại lại reo vang, nàng chắc chắn không ai ngoài Tạ Cách Luân, cầm ống nghe lên:

- A lô! Đây là nhà họ Hà.
- Lộ San hả? Tôi là Cốc Minh.
- Còn gọi tôi mà làm gì? Hiện giờ chúng ta xem nhau như là khách lạ qua đường thì tốt hơn.
- Anh yêu cầu em bớt giận. Lộ San! Anh van em!
- Hiện giờ anh đã trợn quyền tình nhân bên ngoài rồi, chỉ có điều ly hôn với tôi là muốn gì mà không được.
- Không khi nào anh có ý đó. Không khi nào.
- Tôi không muốn anh biện luận nhiều. Điều duy nhất là yêu cầu anh ly hôn với tôi, bằng không, anh sẽ gánh chịu hậu quả án mạng sau này.
- Lộ San! Em nữ đành lòng sao?
- Hỏi tắt một câu, anh đồng ý hay không?
- Em không xét kỹ lại lần chót sao Lộ San? Không phải em vì anh, mà vì Tiểu Lộ và Nhị Lộ.

- Khởi cần xét lại gì hết, Tiểu Lộ và Nhị Lộ do anh nuôi dưỡng, nếu anh không đồng ý thì bảo lão Vương đưa chúng đến đây, nhưng Từ nay anh không được nhìn chúng nó.

- Tự nhiên anh sẽ phải nuôi bọn chúng.

- Thế là anh quyết định nuôi nó là phải.

- Lộ San! Em không xét suy lại lần chót?

- Phải rồi, phải rồi. Nghe được chưa? Phải rồi.

- Thế là... anh chỉ còn cách đáp ứng lời em.

- Điều đó là đẹp hơn hết, không còn chuyện gì phải nói nữa!

- Lộ San! Buộc lòng anh phải đồng ý lời yêu cầu của em mà ly hôn, xin em nghe anh một lần chót?

- Anh nói đi! Nhưng yêu cầu ly hôn, không phải xuất phát bởi sự giận hờn, mà xuất phát từ tình yêu mà ra.

- Em không vui lòng sống chung với anh, nhưng anh không cam tâm nhận thấy em đau khổ. Anh mất em, tức nhiên đã mất hầu hết thú vui trên đời, nhưng dầu sao anh vẫn còn yêu em nhiều hơn nữa. Anh thề ở vậy suốt đời, đem tất cả cuộc đời mà ký thác vào Tiểu Lộ và Nhị Lộ, chỉ vì bọn chúng là do tình yêu của chúng ta. Lộ San! Anh đã từng gọi em là một con chim nhỏ xinh đẹp, cũng từng nói, muốn cho em bay lượn tự do thong thả. Lộ San! Nếu ngày nào em thấy bay xa mỗi cánh, em hãy bay trở về đáp bên cạnh anh, chừng đó anh cũng yêu em như lúc ban đầu, anh không bao giờ thay đổi.

- Nói đến đó là xong chưa?

- Xong rồi, anh không nói thêm nữa đâu. Chúc em được vui vẻ. Hẹn gặp lại.

Nàng buông điện thoại ra ngoài, đứng sững sờ giây lát, rồi chạy ngay lại bên giường ôm mặt mà khóc ngất.

Bởi thực tế, gia đình của Cốc Minh đối xử với nàng rất đẹp, nên Lộ San tuy cắt đứt tình cảm với Cốc Minh, nhưng nàng không khởi xốt xa về hành động nông nổi của mình.

Vợ chồng lão Châu khi về đến phòng khách, thấy máy điện thoại bỏ nằm lăn ra ngoài, bà Châu hỏi:

- Kia ông, máy điện thoại sao lăn nghiêng lăn ngửa vậy?

Lão Châu bước đến lấy máy điện thoại gát lên. Khi bà nghe tiếng kêu khóc của con gái vang lên, bà liền bước lên lầu nói:

- Lộ San! Con không chịu nín, khóc hoài không sợ phát điên lên sao?

- Nếu trở thành điên thì càng tốt.

- Đồ khùng, con không nên hành động như thế, mày không nhìn thấy ba mày sao, ông mập mạp như vậy chỉ vì con mà hôm nay ông ốm khá nhiều. Còn má cũng vì con mà thân hình khô héo.

- Má à, má nên vì con mà lo thủ tục ly hôn cho con đi!

- Việc này nào phải đơn giản như con tưởng.

- Chuyện gì mà không dễ dàng, Cốc Minh đã đồng ý với con rồi.

- Chồng con có đến đây?

- Không, nhưng đã nói chuyện trong điện thoại.

Bà Châu nghe nói liền hiểu ngay, nếu vậy cái ống điện thoại bỏ lăn ra ngoài, tức là do hành động của Lộ San. Đôi mắt bà nhìn con gái với vẻ mất thần, bà muốn khóc.

Thì ra vấn đề cương quyết ly hôn là do con gái mình chủ động. Bà nhớ lại ngày gả con lấy chồng, bà rất hài lòng sự xứng đôi vừa lứa, bà tin rằng, đôi bạn sẽ có hạnh phúc đến tuổi già tóc bạc.

Ngày hôm qua không giống ngày hôm nay, cuộc hôn nhân tốt đẹp đó, ngày nay đã tan rã rồi. Bà vô cùng thương tâm:

- Lộ San! Việc vợ chồng của con, má nghĩ như giấc mộng.

Hiện giờ má không biết làm thế nào hơn. Dĩ nhiên vợ chồng con đã đồng ý ly hôn, gia đình hai bên cũng phải đồng ý theo.

Lộ San nghe mẹ nói bèn trèo lên giường tỏ vẻ thích thú kêu lên:

- Má! Đó là má đã cứu mạng sống cho con.

- Nếu không vậy, ngày chí tối con kêu gào đòi chết mãi chịu sao nổi?

- Ồ! Con tuyệt đối không ham sống nữa rồi. Xin ba má giúp con mà lo giúp gấp thủ tục ly hôn. Con với Cốc Minh còn sống chung nhau ngày nào, không khác nào chiếc gông khóa trên cổ con, nếu ba má không chịu mở ra thì chắc chắn là con phải nghẹt thở.

- Để má lau lệ cho. Từ nay đừng khóc nữa.
- Má thương con quá. Má ở thật tốt với con!
- Từ con còn bé đến lớn, có chuyện gì mà má không chiều theo ý con đâu.
- Má! Má! Thật là bà mẹ thương con.
- Khi nghĩ đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ, má không bao giờ muốn cho con ly hôn. Lộ San! Có lẽ con không nghĩ suy?
- Má à, con không nói chơi đâu, xin má đừng đề ca8.p đến nhiều việc khác. Tất cả chuyện ly hôn, con đã tính xong với Cốc Minh. Chỉ còn ba má lo thủ tục ly hôn cho con mà thôi. Bất cứ việc gì, Cốc Minh đều đồng ý.
- Ý chà! Cũng được.

Nàng nói tới nói lui chuyện ly hôn đến mấy lần, thấy bà Châu chịu theo ý, nàng liền úp mặt vào lòng mẹ, nàng vô cùng khoan khoái. Bỗng nhiên bà Châu nói:

- Lộ San! Nếu so với má thì con hơn rất nhiều, con thừa cơ hội chồng lắm lỗi mà không tha thứ.
- Phận làm vợ không bao giờ tha thứ được khi chồng có vợ bé.
- Đừng nói nữa! Má phải đi lo công việc.
- Má! Con đặt tin tưởng vào má, con cảm ơn má, mọi vấn đề xin ba má lo giúp càng sớm càng tốt.

Bà Châu lặng lẽ ra đi, Lộ San rất cao hứng nằm dài trên giường. Nàng ôm chiếc gối nói:

- Cách Luân! Anh sẽ thấy tất cả cũng vì em yêu anh! Anh sẽ thấy, không bao lâu em sẽ gần anh. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tùy ý muốn đi đâu thì đi, không ai chen vào can thiệp nữa. Anh Luân ơi! Em rất hài lòng em rất vui vẻ. Em yêu anh, chúng ta yêu nhau mãi mãi. Nói xong, nàng hôn tới tấp chiếc gối.

Xuyên qua cứ điện thoại quá thương tâm giữa Lộ San và Cốc Minh, chàng loạng choạng bước nhanh đến phòng vú em. Hai con gái chàng đang vui chơi với những búp bê. Chúng nào biết, chúng đang sắp mất mẹ, Cốc Minh ngồi bẹp xuống muốn bồng Tiểu Lộ, nhưng nghĩ sao đó, chàng bỗng nhiên rút tay lại, đôi tay chàng run lên, thân hình chàng cũng run như chim bị đạn. Đôi giòng nước mắt nhỏ rờn rờn.

Sau cùng, chàng bồng Nhị Lộ và khóc lên một tiếng.

Chàng chỉ khóc một tiếng, nhưng ai nghe đến không khỏi xúc động. Vú em thấy Cốc Minh bỗng nhiên khóc lên, lập tức chạy gọi bà Lâm. Nghe tin, bà Lâm kinh hoàng chạy lên nói:

- Con! Đừng khóc nữa, má tin con không bao giờ sái quấy với vợ con.
- Má! Kể như hết rồi. Không còn mong gì nữa.
- Có lẽ giờ chót nó đổi ý.
- Con vừa đồng ý ly hôn với vợ con trong điện thoại.
- Ý! Con không cố gắng chiều chuộng nó sao?
- Không, thưa má, chỉ vì con yêu vợ mới đồng ý cho nó ly hôn, chớ không mảy may giận hờn.
- Ý chà! Không ai ngờ trước được, đôi vợ chồng đang ân ái mặn nồng lại rẽ chia nhau quá đột ngột như thế này.
- Má ơi! Không ai gây chia rẽ chúng con, chẳng qua vì sự hiểu lầm mà ra.
- Sự hiểu lầm quá to lớn.
- Sau khi vợ con ly hôn, chắc nó vui vẻ lắm, con cũng cầu chúc cho nó được vui vẻ.
- Má cũng không giận vợ con, bởi giận nó nào có ích gì?
- Má à, con có lời yêu cầu, chắc vợ con không từ chối.
- Yêu cầu điều gì, con hãy nói cho má nghe.
- Nếu sau khi ly hôn, vợ con nó như con chim bay đi nhiều nơi phải mỗi cánh, bất cứ giờ nào vợ con trở về, con đều đồng ý cả.
- Bay mỗi cánh?
- Phải rồi bởi quá yêu vợ, nên con ví nó như một con chim nhỏ. Má à, khi con chim nhỏ ấy nó bay mỗi cánh mà trở về đây, má có đồng ý điều đó không?
- Con! Miễn là con được vui vẻ, điều nào má cũng chiều ý con.
- Má đối xử rất tốt với con.

Nói xong, Cốc Minh bèn quì xuống gối mẹ mà khóc nức nở.

Bà Lâm cũng rơi lệ:

- Ý chà! Bỗng không vợ lia chồng mẹ xa con, mẹ cầm lòng cũng không đậu.

Bên ngoài lão Vương đứng ngẩn ngơ, hai dòng lệ của lão đầm đìa. Bà vú đứng sau lưng lão Vương cũng phải khóc theo.